

([Сведок](#))

Навршава се још једна, 12. по реду, годишњица петооктобарских демонстрација.

Да је у протеклих 12 година барем делом остварено оно што се обећавало и што се очекивало од пада Милошевића, данас би овај догађај вероватно био обележен као значајан државни празник и на годишњицу би се широм земље одржавале свечаности, а Србија би била чланица ЕУ.

Пошто се ништа од обећаног и очекиваног није обистинило, 5. октобар је још један од многих дана у животима Срба када нам историја са иронијом и подсмехом гледа у очи.

Већ неколико година, заправо од формирања претпоследње владе 2008. године, често ми је пред очима слика неког радника из Чачка, или неког другог дела Србије.

Ради лакше генерализације, назваћу га амерички - Џо. Реч је о човеку, „просечном Џоу“, који сада има преко 50 година и који је добар део последње деценије 20. века, када је био у напону снаге, провео на принудном (више)годишњем одмору, јер је фабрика у којој је радио пропала под санкцијама, а потом је још и бомбардована у агресији 1999.

Тај Џо је уочи 5. октобра 2000. живот проводио тако што је „радио нешто“, углавном „на црно“, дуговао за струју и воду десетине хиљада тадашњих динара; плаћао комуналије

Пети октобар 12 година после, или како нам се историја смеје у брк

Пише: Милан Динић
петак, 05 октобар 2012 07:31

када је имао и могао; рачунао у маркама; своју снагу трошио на цепање дрва зими како се не би грејао на струју, а лети пекао ракију како би се макар мало опустио, а и успут нешто зарадио продајући је, пред септембар и почетак нове школске године и новог довијања како би ћерки набавио уџбенике. Уз све проблеме које је имао током деведесетих, укључујући и чињеницу да је једини у кући запослен (мада не прима плату), на грбачи је имао и рођаке који су избегли из Хрватске или са Косова, и који су се „привремено“, већ неколико година, сместили у помоћној кући у дворишту.

„Да није дедине пензије“, говорио је тада Џо, „не знам како бисмо изашли на крај“.

Седећи у својој башти за столом прекривеним мушемом, са лименом пикслом, пушећи „дрину“ са филтера или без њега, тај просечан, обичан српски Џо у својој муци, изнова, понекад и „уз чашицу“, присећао се свега кроз шта је прошао и пролазио, и тражио је кривца.

Некада је крив био Тито, некада Хрвати, увек је крив био Запад, а и Руси су испали п...

Пети октобар 12 година после, или како нам се историја смеје у брк

Пише: Милан Динић
петак, 05 октобар 2012 07:31

Пети октобар 12 година после, или како нам се историја смеје у брк

Пише: Милан Динић
петак, 05 октобар 2012 07:31

